

«Antes rota que roja»

Dll, 23/11/2009 per Pere Codina

[Els nous veïns de Diognet](#)

Aquesta sembla ser la divisa actual d'alguns responsables de l'Església espanyola. Just al revés d'aquell crític falangista «antes roja que rota», de primera hora.

Fa uns anys que ho estem veient a l'Església catalana amb la política dels nomenaments episcopals. Qui l'ha vista i qui la veu! ¿Quants dels nostres bisbes actuals signarien, ja no dic Arrels cristianes de Catalunya, que seria demana massa, sinó simplement les resolucions del Concili Provincial Tarraconense, que fa quinze anys que està acabat? Ja no pregunto quants estarien disposats a posar-les en pràctica... Quants assumirien i farien seu el Projecte global de Pastoral Catequètica, com ho van fer els bisbes que teníem ara fa nou anys?

Aquests dies ho estem veient una altra vegada en l'Església basca, on acaben d'encolomar -perdó!, de nomenar- «un bisbe no-nacionalista». Aclarim per a qui no estigui al cas, que en aquesta història és «nacionalista» tot aquell que comparteixi qualsevol nacionalisme que no sigui el de la majoria, el normal, l'espanyol... (Encara que, després d'haver sentit la Cope -la nova- qualificant la ministra Chacón com de ministra «nacionalista», un ja no sap quin diccionari fer servir...).

I per acabar-ho de completar, la revista «Vida Nueva» en l'editorial de la setmana passada (n. 2683, del 14 al 20 de novembre de 2009) reconeixia palesament la situació anòmala en què es troba l'Església d'aquest país: «[Se cumple la hoja de ruta episcopal](#)».

Efectivament, el full de ruta dels alts jerarques de l'Església per a la «reconquesta» del país, es va aplicant a un ritme implacable i imparabile. És una creuada contra els nacionalismes (no contra l'espanyol, és clar!) que tan de mal estan fent a la seva causa. Cada nou nomenament episcopal representa un peó més col·locat amb vista a poder tenir una Església unida i compacta... al servei de què?, al servei de qui?

I vet aquí la paradoxa: per tal de poder recuperar una Església unida, compacta i uniformada, a les ordres dels seus bisbes -els quals estaran incondicionalment a les ordres del superbisbe que és l'actual president de la conferència episcopal- no importa gens ni mica manipular i dividir l'Església i imposar opcions ideològiques tronades, que consideren associades a l'evangeli.

Diuen fonts ben informades, que el bàcul que Benet XVI porta a la mà, havia estat propietat del papa beat Pius IX, aquell «oblidat» que va ser beatificat el mateix dia que Joan XXIII. D'aquest fet se'n poden fer interpretacions vàries. La més òbvia seria que Benet XVI camina amb la mateixa creu, amb els mateixos suports, que Pius IX; un d'aquests suports -i no negligible- és el dels nomenaments de bisbes. No em puc estar de reproduir uns textos de la Nueva Historia de la Iglesia, citats per González Faus:

«Pío IX procedió cada vez con más frecuencia a nombrar obispos... guiándose principalmente por la formación romana y la docilidad de los candidatos... Éstos eran hombres de lucha, más que de reconciliación; Roma esperaba de ellos que

fueran ejecutores de las consignas que les daba contra todo lo que de cerca o de lejos se relacionara con el modernismo... Las tendencias liberales y las aspiraciones a una reforma democrática de la Iglesia, que se registran con frecuencia entre los sacerdotes de la generación de 1848, son reprimidas, a veces de manera despótica, por un episcopado cuya fisonomía cambia, sobre todo a partir de 1871, como consecuencia de los numerosos nombramientos episcopales efectuados por Pío IX sin tener ya en cuenta el exequatur del gobierno. Para ser obispo se exige principalmente una intransigencia rígida respecto a las ideas modernas (exigencia que volverá a ser más rígida durante el pontificado de Pío X, tras el intervalo de León XIII) y una docilidad incondicional a las consignas romanas (a veces con detrimento de la cultura y la independencia del espíritu), pero también celo pastoral... y piedad». (NHI. vol. V Cristiandad. Madrid, 1977. pp. 66, 86, 91; text citat a González Faus, «Ningún obispo impuesto», Sal Terrae. 1992. pp. 148s).

En cent cinquanta anys no hem avançat gran cosa. La lògica torna a ser la mateixa. Poques coses -tret de les dates- hauríem de canviar per fer d'aquest text una descripció viva del que està passant avui a casa nostra. Si per una banda es continuen nomenant per a bisbes més «homes de lluita» que no pas de reconciliació; més «comissaris eclesiàstics» per tenir la gent a ratlla dins una certa ortodòxia, que no pas pastors que acullin i animin tot el poble de Déu sense distincions; si els nostàlgics del pre-concili i de la cristiandat, el devots del beat Pius IX i de sant Pius X, i tots els que se situen a la dreta de la dreta, tenen barra lliure dins l'Església -«reconeixent alhora la legítima diversitat en l'expressió de la nostra fe comuna...», els diuen ara als anglicans, com fan uns mesos havien dit als lefebvrians-, mentre per una altra els devots de Joan XXIII i els entossudits a viure el Concili Vaticà II, veuen com se'ls nega el pa i la sal..., haurem de pensar que algú -benintencionat, no en dubto- deu haver segrestat l'Esperit perquè deixi de bufar on Ell (l'Esperit!) vol (Jn 3,8), i bufi on d'altres volen que bufi...

Per cert, faig el compromís d'estudiar més a fons de quina manera podem conjuminar en endavant la discrepància (ideològica, eclesiàstica), amb la irrenunciable comunió (eclesial).